

Rozhovor se Šrílou Suhotrou Mahárádžem pro Kršnúv zpravodaj

1. Jak jste se stal oddaným?

Oddaným jsem se stal v říjnu nebo v listopadu 1971, kdy jsem přišel do chrámu ISKCONu v Bostonu v USA, ačkoliv jsem žil v osm set mil vzdáleném Detroitu. Zajímavé je, jak jsem přišel do bostonského chrámu. Žil jsem s několika přáteli v domě na periférii Detroitu. Několikrát jsem viděl oddané a naučil jsem se mahá-mantru. Přitahovalo mě to, ale byl jsem ještě příliš pohroužený ve svých vlastních spekulacích, než abych se odevzdal vědomí Kršny. Pak jednoho dne navečer, asi v šest hodin, jsem viděl v centru Detroitu oddané na harinámu. Spontánně jsem se přidal ke kirtanu. Pozvali mě do chrámu, a tak jsem zpátky jel s nimi v autě. Byla to moje první návštěva chrámu ISKCONu. Zůstal jsem na áratí, večerní přednášku a potom jsem dostal trochu prasádam. Všechno bylo tak zvláštní, ale úžasné. Zapůsobila na mě čistota a jas všech a všeho. Než jsem ten večer odešel, koupil jsem si časopis Back to Godhead (Návrat k Bohu). Doma jsem ho se svými přáteli znovu a znovu četl. Po několika dnech jsem se rozhodl, že bych se měl nastěhovat do chrámu - ale kvůli mému sklonu spekulovat jsem si myslel, že bych měl jít do chrámu v Bostonu a ne v Detroitu. Všiml jsem si, že časopis byl publikován v Bostonu. Časopis mi připadal velice zajímavý a tak jsem došel k závěru, že oddaní z Bostonu musí být velcí filozofové. Sám jsem se taky pokládal za velkého filozofa, a tak jsem chtěl být s lidmi stejného kalibru. Ve skutečnosti jsem byl jen pyšný hlupák. Přesto byl Kršna ke mně laskavý. Neměl jsem však dost peněz a byl už pozdní podzim - kdykoliv mohl začít foukat studený zimní vítr. Jak uskutečnit šílený plán - cestovat napříč USA z Detroitu do Bostonu? Ještě ten den, kdy jsem se rozhodl, že chci jet do Bostonu, přijel za mnou přítel, dálkový řidič. Zmínil se, že zítra ráno jede do Bostonu. Kršna mi zařídil cestu zadarmo! Po několika týdnech v bostonském chrámu jsem vše začal milostí oddaných brát trochu vážně a rozhodl jsem se odevzdat celý svůj život Kršnovi. Můj život v chrámu byl na začátku jen experiment. Měl jsem v plánu odejít tak po třech měsících, až budu "zduchovnělý". Ale oddaní z Bostonu mě zachránili před mou bláznivou spekulativní myslí a já jsem nakonec zůstal natrvalo.

2. Můžete být tak laskav a vyprávět o Vašem zážitku ve společnosti Šríly Prabhupády?

Když jsem viděl poprvé Šrílu Prabhupádu, byl ke mně velice laskavý. Bylo to v Bostonu, v létě roku 1972. Zástupce vedoucího chrámu mě požádal, abych Šrílovi Prabhupádovi přinesl prasádam. Jako nový bhakta a jsem byl velice nervózní, abych se nedopustil nějakého přestupku proti Jeho Božské Milosti, ale Prabhupáda mě milostivě povzbudil. Při třech příležitostech během svého krátkého pobytu v Bostonu mi ukázal, že ví, co se děje v mém srdci. Nemohl jsem si pomoci a musel jsem ho přijmout jako svého věčného duchovního mistra. O několik let později, v New Yorku, projevil uznání za službu, kterou jsem mu prokazoval rozdáváním knih. Ve skutečnosti byl ke mně Šríla Prabhupáda takto

milostivý po všechny moje roky v ISKCONu. Když o tom uvažuji, prostě žasnu. Bez něho bych byl ztracený. Povahou nejsem vůbec oddaný. Jestliže mě někdo vidí jako oddaného, tak to, co ve skutečnosti vidí, je jen milost Šríly Prabhupády.

3. Všiml jste si nějaké zvláštní vlastnosti u českého publika při Vašem kázání v Čechách, které by mohli využít ve službě Kršnovi? Liší se snad Češi od ostatních lidí, které potkávám na cestách?

Myslím, že ne. Všude mají lidé nějaké dobré vlastnosti a nějaké špatné vlastnosti. At už jsou jejich vlastnosti jakékoliv, vidím, že všichni jsou zmateni v podstatě stejnou iluzí. Dneska si někdo myslí, že je Čech, Němec nebo Američan, zítra změní tělo a myslí si, že je pes. Tak je to všude. To, co všichni potřebujeme, je zpívat upřímně Haré Kršna a osvobodit se od máji, iluze. Možná mě to nějaký Čech může naučit. Byl bych mu velice vděčný.

4. Můžete prosím poradit čtenářům Kršnova zpravodaje, jak zvýšit vědomí Kršny a jak je pak šířit ostatním?

Velkou překážkou v pokroku ve vědomí Kršny je závist. Podle naší filozfie je závist „původním hříchem“. Hmotné otroctví začíná závistí duše vůči Kršnovi. Pak se rozšiřuje i na všechny živé bytosti, které jsou Křenovými nedílnými částmi. „Zvyšování vědomí Kršny“ a „šíření vědomí Kršny“ znamená zbavit se závisti. To je vše. Prakticky toho dosáhneme, když se budeme scházet, abychom společně zpívali, tančili, mluvili o Kršnovi, přijímali prasádam a tímto způsobem budeme čistě inspirováni přinášet toto hnutí nesobecky ostatním pro JEJICH prospěch, ne pro náš. Čím více se spolu můžeme sdružovat jako oddaní a Kršna je naším jediným zájmem, tím více se naše srdce oprostí od závisti. A tak bude naše společnost přitažlivá pro ostatní. Pak se automaticky zvětší počet oddaných, protože čím dál tím více lidí onemocnělo sobeckou závistí, která je základem zcela prohnilé stavby moderní materialistické civilizace. V centru duchovní civilizace je Bůh, a ne já. Ti, kdo mají dost odvahy zřici se "aham-mameti" (já, mně a moje), budou zakladateli duchovní civilizace, která bude brzy vzkvétat na této planetě.